

Чотири книги

Данило Червоний вижив.

Саме тому я вирішив знову повернутися до його історії. Зізнаюся чесно — коли вийшла друком перша впорядкована мною книга про повстанця на псевдо Остап, думав зупинитися на тому. І що далі, то більше переконувався в мудрості того рішення. Адже з кожним новим виданням роману, на який я перетворив спогади трьох різних людей, Червоний починав мене мучити сильніше. І настав момент, коли я був готовий зробити публічну заяву й відмовитися, відхреститися від того, кого волею долі сам породив.

Нагадаю, коли і з чого все почалося.

Звуть мене Клим Рогозний, народився в Києві 4 грудня 1969 року, вже більше десяти років займаюся документальним кіно. Наша студія знаходить гроші на фільми через грантові програми, створені нами стрічки можна побачити лише на спеціалізованих фестивалях, можемо похвалитися кількома десятками різних призів. Вони прикрашають стіну в нашому офісі, колеги жартома називають це іконостасом. Але в українських новинах про наші здобутки говорили лиш тоді, коли ми діставали чергову міжнародну відзнаку. Так мене побачила двоюрідна тітка Оля. Її чоловік, а мій дядько Григорій Титаренко, мамин двоюрідний брат, помер незабаром після проголошення Незалежності, поживши в тій Україні, за яку страждав у дніпропетровській психушці, менше року.

Саме від нього тітка Оля успадкувала ті самі три загальних зошити, в яких Григорій Титаренко записував розповіді різних людей про Данила Червоного. У радянський час

навіть за звичайний людський інтерес до українського національного повстанського руху можна було щонайменше вилетіти з роботи, ще й з так званим «вовчим білетом». Звісно, жодного реального документа, котрий би свідчив про політичну неблагонадійність громадянина, в СРСР на руки не видавали. Але без нього все було зрозуміло, коли особою раптом починав цікавитись КДБ. Не в міру цікава людина опинялася під негласним наглядом радянської таємної поліції. Якщо цікавий не брався за розум і вів своє далі, йому кроїли й шили справу про «буржуазний націоналізм», що тягнуло за собою зраду Батьківщини, не менше. Когось відправляли в табори, звідки мало шансів повернутися живим і де зовсім неможливо лишитися здоровим. Когось направляли на примусове лікування в спеціалізовані психіатричні клініки й там повільно перетворювали на «овоча».

З Григорієм Титаренком робили саме це. Причина — оті самі записи в зошитах, які йому вдалося заховати, аби потім лишити тітці Олі. Вона передала три зошити мені, я їх прочитав і написав на їхній основі роман, котрий став моїм тріумфом — і моїм прокляттям.

Книга прозвучала.

Про мене, як і про її героя Данила Червоного, заговорили. Хтось хвалив, хтось лайав, хтось шукав прототип, хтось доводив: твір не художній, а документальний, у ньому нема жодного вигаданого персонажа. Мене навіть просили назвати першоджерело, з якого черпав відомості. Внутрішні дзвони забили на сполох, коли різні люди почали мені ті першоджерела тицяти в руки. Зробивши мене ледь не головним фахівцем із питань українського повстанського руху.

Уявіть собі пекло, в якому я опинявся відтоді всякий раз, коли приїздив кудись на зйомки із нашою групою. Боже

збав, мова не лише про Галичину, Волинь чи Поділля. *Справжня могила реального* Данила Червоного знаходилася всюди, де зацікавлені представники патріотичної громадськості встигли прочитати книжку. «Пане Климе, пане Рогозний, ви повинні, ви маєте, ви мусите, ви просто зобов'язані написати нову книгу саме про наш край! Ви багато втратите, якщо не знімете фільм про тутешніх героїв!» Спершу ці, загалом хороші, симпатичні й освічені люди наввипередки розповідали, де в них тут стояв відділ УПА, де діяв осередок підпілля ОУН, у кого родичі були в партизанах, чия зовиця стала зв'язковою, кого коли забрали до НКВС, де тримали, катували й у яких таборах усі патріоти відбували свої величезні терміни.

Найсильніше починало тіпати, коли кожна подібна розмова завершувалася насильницькою — інакше не скажеш, уже даруйте! — екскурсією до старого дуба, під яким воєк давав свій останній бій.

Так, говорив я, іменами героїв треба називати вулиці. Але при цьому я, Клим Рогозний, не зобов'язаний особисто увічнювати кожного такого невідомого героя. Тим більше лєвова частина подібних історій зовсім не унікальна. Вони схожі одна на одну, мов краплі дощової води. Більшість героїв за життя нічим особливим не відзначилися, кожен бив ворога, як міг та знав, і гинули в боях теж однаково.

Героїчно — проте *однаково*.

Не всякому пощастило досягти такого рівня, як Роман Шухевич, чю загибель завжди описують окремо й детально, адже йдеться про командувача УПА. Не всякий повстанський художник був так знаний, як Ніл Хасевич: його біографія, у тому числі — загибель у бою, досліджується так само спеціально. Переважна більшість тих, хто боровся, страждав і гинув за Україну, та й не лише

за Україну, — люди звичайні. Добре мотивовані, патріотично налаштовані, та все одно — звичайнісінькі. Мені ж після книги про Червоного хоч із Києва не потикайся: виявляється, тільки я, Клим Рогозний, і можу достойно прославити всякого невідомого широкому загалу борця. І якщо шукатиму причин для відмови — мушу начуватися.

Отут підходжу до точки, котру з певного моменту вважав для себе неповерненням.

А вліз я в дуже неприємну історію.

Зустрічався як автор роману про Червоного зі своїми шанувальниками в Дубні. Після показу підійшов до мене чоловік років шістдесяти, назвався паном Миколою Якубовичем і завів уже звичну розмову: чи не хоче пан Рогозний написати книгу, а ще краще — зняти фільм про вояка УПА, який помер на етапі, коли його після суду везли на Колиму.

Я пояснив уже, що всякий раз слухаю уважно, іноді навіть щось собі фіксую в блокноті. Потім, без надмірного обнадіювання, кажу: мовляв, дякую, може бути цікаво, з вами зв'яжуться, все таке. Намагаюся не брати жодних оригінальних матеріалів, особливо — листів та старих фотографій. І ввічливо прощаюся. Думав, тут теж обійдеться.

Ні.

Новий знайомий наполягав: людина, про яку він мені каже, унікальна. Повстанський поет, причому геніальний. Мав публікації в різних виданнях, писати не припиняв у тюрмі, вірші вдавалося різними способами передавати на волю. Зараз пан Якубович готує збірку його поезій до видання й наполягає: твори мають бути включені в обов'язкову шкільну програму. Ну, кажу, пане Миколо, то вже не мені вирішувати. Тут я безсилий. Чоловік відразу погодився.

У міністерстві освіти, каже, ще від часів Табачника сидять українофоби. Чиновники роблять усе, аби справжнього українського слова звучало менше. І *наша з ним* місія — переламати ситуацію. Ми повинні боротися так, як стояли за Україну вояки УПА та й не тільки вони.

Пан Якубович виявився дуже наполегливим. Буквально взяв мене в облогу, вимотав, потім за всіма правилами підручника з тактики перейшов у стрімку атаку й переміг. Тобто змусив мене взяти впорядкований ним рукопис і дати слово написати книгу та зробити потім фільм. Слово честі, у мене справді закрутилася ідея оформити цю історію як наступний проект, отримати грант і справді зробити документальну стрічку. Усе ж таки повстанський поет — так само цікаво, як повстанський художник.

Чорт мене смикнув!

Довго потім картав себе. Слави тобі, Rogoznii, захотілося. Ще й на гроші націлився. Маєш тепер усе, що заслужив, бовдуре марнославний.

Як би делікатно пояснити, аби не образити знову чиїсь почуттів... Словом, людина воювала за волю України в лавах УПА, потрапила в лапи НКВС, була катована, дістала величезний вирок і померла від виснаження на пересилці. Знімаю шапку, схиляю голову перед подвигом та жертовністю. Вояк гідний меморіальної дошки, згадки в загальному пантеоні полеглих, вічної пам'яті. Але це зовсім не означає, що його поетичні вправи варті публікації, поширення, серйозного вивчення, тим більше — у школах. Навіть у міністерстві освіти, хто б як його не лаяв, працюють люди з вищою освітою та мінімальним літературним смаком. Те, що потрапило мені до рук від пана Якубовича, прийнято називати терміном «графоманія».

Хтозна, чи взяв би я на себе відповідальність дати таку оцінку вголос. Чудово розумію, як подібне буде сприйняте.